

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **K. R.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 października 2013 r., sygnalizacji skazanego w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 stycznia 2008 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 lutego 2007 r.

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.**

### UZASADNIENIE

Skazany K. R. wniósł o wznowienie z urzędu opisanego na wstępie postępowania, podnosząc, że w postępowaniu tym doszło do naruszenia, o którym mowa w art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k., kwalifikowanego jako uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. Uchybienia tego wnioskodawca upatruje w fakcie uprzedniego skazania go w innym postępowaniu – prowadzonym w sprawie VI Ds. .../04 Prokuratury Okręgowej w R., a następnie w sprawie II K .../05 Sądu Rejonowego w R. – „za przestępstwo z art. 43 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 k.k., popełnione w czynie ciągłym od 1999 roku a 27 stycznia 2000 r.”, przy czym za istotny z punktu

widzenia powołanej przesłanki skazany traktuje fakt przypisania mu zachowania stanowiącego czyn ciągły, co jego zdaniem – w myśl uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 – przesądza, że dopuścił się on jednego tylko przestępstwa.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek oparty na wskazaniu uchybienia o charakterze bezwzględny jest niedopuszczalny z mocy ustawy (art. 542 § 3 k.p.k.) i jako taki nie podlega rozpoznaniu (art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k.). Traktowany natomiast jako sygnalizacja, o której mowa w art. 9 § 2 k.p.k., prowadzi z reguły do zbadania podnoszonych w niej okoliczności. W taki też sposób (art. 118 § 1 i 2 k.p.k.) potraktowano pismo procesowe K. R., w którym wskazuje on na powinność wznowienia przez Sąd Najwyższy postępowania z urzędu. Sprawdzenie okoliczności, będących przedmiotem jego sygnalizacji, doprowadziło jednak do stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy do podjęcia takiego rozstrzygnięcia.

W niniejszym postępowaniu, zakończonym prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2008 r. utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia z dnia 27 lutego 2007 r., K. R. został skazany za przestępstwo określone w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., polegające na sprzedaży, w dniu 28 czerwca 2000 r. w K., 400 g amfetaminy.

Z kolei sygnalizowane we wniosku postępowanie, prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w R. w sprawie VI Ds. .../04, znalazło swój finał w 2005 r., w wystąpieniu przeciwko K. R. z aktem oskarżenia, skierowanym do Sądu Rejonowego w R., m.in. z zarzutem czynu ciągłego, polegającego na udziale w obrocie różnymi środkami odurzającymi od bliżej nieustalonej daty 2000 r. do 2002 r. w R. i w W. Sprawa ta – rzeczywiście, jak podnosi autor pisma – została początkowo rozpoznana pod sygnaturą akt II K .../05, jednak wydany w niej wyrok został uchylony i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Doszło do tego przed Sądem Okręgowym w sprawie II K .../10, jednakże i w tej sprawie wyrok, wydany w dniu 13 października 2010 r., został w omawianym zakresie – wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2011r. – uchylony z poleceniem ponownego jej rozpoznania. Ostatecznie sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy w R., który w

ramach zarzucanego K. R. czynu, wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012 r., wydanym pod sygn. akt II K .../11, uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dacie bliżej nieustalonej – pomiędzy sierpniem 1999 r. a 27 stycznia 2000 r. w . uczestniczył w obrocie 1000 g amfetaminy. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 5 stycznia 2013 r.

Zestawienie przytaczanych powyżej danych, dotyczących dat prawomocnego zakończenia postępowań w sprawach II K .../03 Sądu Okręgowego w O. i II K .../11 Sądu Okręgowego w R., dat przestępstw przypisanych K. R. w tych postępowaniach, a także okoliczności popełnienia tych czynów i ich kwalifikacji prawnej, w najmniejszym stopniu nie upoważnia do stwierdzenia, że w niniejszym postępowaniu (pierwszym z wymienionych) doszło do osądu sprawy z uchybieniem powagi rzeczy osądzonej. Należy dobitnie podkreślić, że wręcz żadna z przesłanek określonych przepisem art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. – z wyjątkiem tożsamości osoby podsądnego – nie wchodzi w grę w rozważaniach prowadzonych na gruncie tego unormowania. Drugie z wymienionych, a jednocześnie późniejsze prawomocne skazanie K. R., objęło czyn popełniony przez niego wcześniej – w zupełnie innym czasie i miejscu. Jakkolwiek oba rozważane przestępstwa polegały na obrocie amfetaminą, to ustalony czas przestępnego działania – w niniejszej sprawie określony na dzień 28 czerwca 2000 r., a w sprawie II K .../11 na nieustaloną datę między sierpniem 1999 r. a dniem 27 stycznia 2000 r. – w żadnym zakresie nie pokrywa się. Wyrażonych w sygnalizacji sugestii co do tożsamości przestępstw przypisanych prawomocnie w obu postępowaniach, czerpiących argumenty z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 (OSNKW 2002, z. 1-2, poz. 2), nie uzasadnia wreszcie ani opis, ani przyjęta kwalifikacja prawna każdego z nich. W przytaczanej uchwale Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że podstawą odpowiedzialności za czyn ciągły są wszelkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice tego czynu wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań. O sytuacji takiej nie ma jednak mowy w realiach sprawy. O ile kwestię zawisłości sprawy o popełnienie czynu ciągłego można było rozważać w związku z wniesieniem oskarżenia w sprawie – pierwotnie – II K .../05 Sądu Rejonowego w R. (obecnie II K .../11 Sądu Okręgowego w R.), o

tyle na obecnym etapie, gdy postępowanie w tej sprawie, jak również postępowanie w sprawie niniejszej, zostały prawomocnie zakończone, wątpliwości tych brak. W żadnym z rozważanych, prawomocnych wyroków skazujących K. R. nie stwierdzono bowiem, by ustalone zachowanie przestępne przybrało postać czynu ciągłego, o jakim mowa w art. 12 k.k., w szczególności zaś, by działał on z powziętym z góry zamiarem popełnienia, i to w krótkim odstępie czasu, kolejnego czynu zabronionego. Przeciwnie, z treści obu omawianych orzeczeń wynika, że każde z przypisanych skazanemu przestępstw sprowadzało się do podjęcia jednego tylko zabronionego zachowania.

Z tych zatem wszystkich względów, nie znajdując podstaw do wznowienia z urzędu wymienionego na wstępie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.